

מסמך 147

מסמך 147

ביקור הביניים בירושלים

ישוע והשליחים הגיעו לכפר נחום ביום רביעי, ה-17 במרץ, ובילו שבועיים במטה אשר בבית ציידה בטרם יצאו לדרכם אל ירושלים. במשך השבועיים הללו לימדו השליחים את התושבים על החוף, בעוד שישוע בילה חלק גדול מזמנו בגפן, בגבעות, והיה עסוק בענייני אביו. במשך הזמן הזה ערך ישוע שני ביקורים סודיים בטבריה, שאליהם נלוו יעקב ויוחנן זבדיה, ביקורים שבמסגרתם הם נפגשו עם מאמינים ולימדו אותם על אודות בשורת המלכות.

רבים מבני ביתו של הורדוס האמינו בישוע ונטלו חלק במפגשים הללו. הייתה זו השפעתם של המאמינים הללו, אשר היו חלק ממשפחתו הרשמית של הורדוס, אשר תרמה רבות להפחתת העוינות של השליט כלפי ישוע. המאמינים הטבריינים הללו הסבירו להורדוס בפירוט כי "המלכות" אשר אליה הטיף ישוע היא רוחנית מטבעה, ואינה בבחינת יוזמה פוליטית. הורדוס אכן האמין לדברי אותם מאמינים מקרב בני ביתו, ולכן לא הרשה לעצמו להיטרד יתר-על-המידה מן הדיווחים אשר נפוצו על אודות הלימוד והריפוי שבהם עסק ישוע. הוא כלל לא התנגד לעבודתו של ישוע כמרפא או כמורה דתי. אך למרות גישתם החיובית של רבים מיועציו, ואפילו שלו עצמו, בין כפיפו של הורדוס נמצאה קבוצה אשר הושפעה עד מאוד ממנהיגי הדת בירושלים, ונותרה בריבות מרה עם ישוע והשליחים; מאוחר יותר פעלה קבוצה זו רבות על-מנת להצר את צעדיהם בציבור. הסכנה הגדולה ביותר לישוע נמצאה במנהיגי הדת של ירושלים, ולא בהורדוס. זו הייתה הסיבה שבעטיה בילו ישוע והשליחים זמן ממושך כל-כך בגליל, ולא בירושלים או ביהודה, וביצעו שם את מרבית עבודת ההטפה הציבורית.

1. מִשְׁרַת הַקִּנְטוּרִיּוֹן

ביום שבו הם התכוננו לצאת לסעודת הפסח בירושלים, בא מנגוס, קנטוריון, או מפקד, במשמר הרומי אשר הוצב בכפר נחום, אל ראשי בית הכנסת ואמר: "המשרת היקר לי חלה וכעת הוא נוטה למוות. האם תוכלו, אפוא, ללכת אל ישוע ולהפציר בו בשמי לרפא את משרתי?" המפקד הרומי נהג כך משום שסבר שלמנהיגי היהודים תהייה השפעה רבה יותר על ישוע. הלכו הזקנים אל ישוע והדובר שלהם אמר בשמם: "המורה, אנחנו מפצירים בך לגשת לכפר נחום ולהציל את משרתו המועדף של הקנטוריון הרומי, אדם הראוי ליחסך בשל אהבתו אל עמנו. הוא זה אשר אפילו בנה את בית הכנסת שבו דברת אתה פעמים כה רבות."

וכאשר ישוע שמע את דבריהם הוא אמר: "אלך עמכם." הם הלכו יחדיו אל ביתו של הקנטוריון, ולפני שנכנסו לחצר של החייל הרומי, שלח זה את חבריו לקבל את פני ישוע, והנחה אותם לומר: "בִּי אֲדֹנִי, אֵל נָא תִּטְרַח, כִּי נִקְלָתִי מֵאִשְׁר תִּבּוֹא בְּצֵל קוֹרְתִי. וּבְעֵבוֹר זֹאת גַּם אֶת עֲצָמֵי לֹא חֲשַׁבְתִּי רְאוּי לְבּוֹא אֵלַי; אֲךְ דִּבֶּר נָא דְבַר, וַיִּרְפָּא נֶעְרִי. כִּי גַם אֲנִכִּי אִישׁ נָתוֹן תַּחַת הַמִּמְשָׁלָה, וַיֵּשׁ תַּחַת יָדִי אֲנִשִּׁי צָבָא, וְאִמְרָתִי לָךְ וְהַלֵּךְ, וְלָזָה בּוֹא וּבָא, וְלַעֲבָדִי עָשָׂה זֹאת וְעָשָׂה."

כאשר שמע ישוע את המילים האלה, הוא נפנה ואמר לשליחים ואל אלו אשר נלוו אליהם: "אנוכי מלא פליאה על אמונתו של הגוי. אמן, אמן אני אומר לכם, גם בְּיִשְׂרָאֵל לֹא מִצְאֵתִי אֱמוּנָה גְדוֹלָה כְּזֹאת." נפנה ישוע מן הבית ואמר, "נלכה מכאן אפוא." וחבריו של הקנטוריון נכנסו אל תוך הבית ואמרו למנגוס את אשר אמר ישוע. ומאותה השעה ואילך החל המשרת להחלים, ובהדרגה שב אל בריאותו ואל יכולותיו הרגילות.

מסמך 147

ואולם, מעולם לא ידענו את אשר אירע באותו מקרה. זה פשוט מה שנרשם, ואיש מבין אלו אשר נלוו אל ישוע לא ידע אם הוויות בלתי-נראות סעדו וריפאו את משרתו של הקנטוריון, אם לאו. כל אשר הננו יודעים הוא כי המשרת החלים לחלוטין.

2. המסע לירושלים

מוקדם בבוקר יום שלישי, ה-20 במרץ, יצאו ישוע וקבוצת השליחים בדרכם אל חגיגות הפסח בירושלים, כשהם עולים דרך בקעת הירדן. הם הגיעו בשעות אחר-הצהריים של יום שישי, ה-2 באפריל, ומיקמו את המטה שלהם, כהרגלם, בבית עניא. בעוברם דרך יריחו, הם עצרו למנוחה, בשעה שיהודה הפקיד סכום כסף מן הקופה המשותפת בבנק של חבר המשפחה. הייתה זו הפעם הראשונה שיהודה החזיק בכסף עודף, ופיקדון זה נותר למשמורת עד אשר הם שוב חלפו ביריחו בדרכם האחרונה ורבת האירועים לירושלים, מעט לפני משפטו ומותו של ישוע.

המסע לירושלים עבר ללא כל אירועים מיוחדים, אך בטרם הם הספיקו להתמקם בבית עניא, כל אלו אשר ביקשו מזור לגופם החולה, נחמה לדעתם הטרודה וגאולה לנשמתם, החלו מתקבצים ובאים מקרוב ומרחוק, והם היו רבים כל-כך, עד אשר ליסוע לא התאפשר לנוח כלל. לפיכך, הם הקימו אוהלים בגת שמנים, והמאסטר היה עושה את דרכו הלך ושוב מבית עניא אל גת שמנים, על-מנת להימנע מן ההמונים אשר צבאו עליו ברציפות. משלחת השליחים שהתה בירושלים במשך כמעט שלושה שבועות, אך ישוע אסר עליהם להטיף בפומבי, והם עסקו אך ורק בלימוד פרטני ובעבודה אישית.

בבית עניא הם חגגו את הפסח בשקט. והייתה זו הפעם הראשונה שישוע והשנים-עשר סעדו סעודת פסח נטולת דמים. שליחיו של יוחנן לא סעדו עם ישוע ושליחיו; הם חגגו את סעודת הפסח עם אבנר ועם רבים מראשוני מאמיניו של יוחנן. היה זה חג הפסח השני אשר עשה ישוע עם שליחיו בירושלים.

כאשר שבו ישוע והשנים-עשר לכפר נחום, שליחיו של יוחנן לא חזרו איתם. תחת הדרכתו של אבנר הם נותרו באזור ירושלים, ועבדו בשקט לשם הרחבת המלכות, זאת בעוד שישוע והשנים-עשר חזרו לעבודה בגליל. העשרים-וארבעה לא נפגשו שוב, עד זמן קצר לפני ששבועים האוונגליסטים הוסמכו ונשלחו. ואולם, שתי הקבוצות שיתפו פעולה, ועל אף חילוקי הדעות אשר שררו ביניהן, הן נותרו ביחסים טובים.

3. לצד הברכה בבית חסדא

בשעות אחר-הצהריים של השבת השנייה לשהותם בירושלים, בשעה שהמאסטר והשליחים התכוננו לקחת חלק בתפילות במקדש, אמר יוחנן לישוע, "בוא איתי ואראה לך משהו." יוחנן הוביל את ישוע דרך אחד משעריה של ירושלים אל בריכת מים אשר כונתה בית חסדא. מסביב לברכה היה מבנה בן חמש מרפסות, ותחתן התקבצה קבוצה גדולה של אנשים סובלים, אשר ביקשו מזור לכאביהם. היה זה מעיין מים חמים אשר מימיו, האדמדמים למראה, היו מבעבעים מעת לעת ברווחי זמן לא זרים, בשל הצטברות גזים במערות התת-קרקעיות שמתחת לברכה. האמונה הייתה כי בעבוע מחזורי זה מושפע מכוחות על-טבעיים, והאמונה הרווחת הייתה כי האדם הראשון שנכנס לברכה לאחר הבעבוע יירפא מכל מחלה שאחזה בו.

השליחים היו מעט חסרי-מנוחה תחת המגבלות אשר השית עליהם ישוע, ויוחנן, הצעיר מבניהם, היה חסר המנוחה מכולם תחת המגבלה הזו. הוא הביא את ישוע אל הברכה מתוך תקווה שרחמי המאסטר יכמרו למראה החולים המקובצים, והוא יחולל נס של ריפוי, ואז תוכה ירושלים כולה בתדהמה ומיד תיכבש בבשורת המלכות. אמר יוחנן לישוע: "מאסטר, ראה את כל האנשים

הסובלים הללו; האם לא נוכל לעשות דבר למענם?" ענה לו ישוע: "יוחנן, מדוע זה תפתה אותי לסור מן הדרך אשר בה בחרתי? מדוע זה תמשיך לבקש ולהחליף את מלאכת ההטפה לבשורת אמת הנצח במלאכת הנסים והנפלאות ורפוי החולים? בני, אף כי לא אעשה כבקשתך, קבץ נא את כל החולים והסובלים, ואנוכי אנחם אותם במילות עידוד ובנחמת נצח שמחה."

אז אמר ישוע לאלו אשר התקבצו: "רבים מכם מצויים כאן, חולים ומדוכאים, משום שחייתם שנים רבות באופן שגוי. כמה מכם סובלים מתאונות הזמן, אחרים סובלים כתוצאה משגיאות אבותיהם בגידולם, ואילו כמה מכם נאבקים במכשולים אשר מציבים התנאים הבלתי-מושלמים של הקיום בר החלופי. אך אבי עובד, ואנוכי עובד, על-מנת לשפר את מצבכם על-פני הארץ, ובמיוחד על-מנת להבטיח את מעמדכם בנצח. איש מאתנו לא יוכל להשפיע הרבה על הקשיים בחיים, אלא אם כן זהו רצון האב שבשמים. אחרי ככלות הכול, כולנו מצויים למלא את רצונו של הנצחי. אילו כולכם הייתם מתרפאים מכל תחלואי הגוף, הייתם בוודאי מתפללים, אך פלא גדול מזה הוא העובדה שתיטירו מכל תחלואי הרוח וכל מחלות המוסר. כולכם הנכם ילדיו של האל; אתם ילדיו של האב אשר במרומים. אף אם נדמה כי איזקי הזמן פוגעים בכם, אל הנצח אוהב אתכם. וכאשר יגיע יום הדין, אל תחששו, כי יימצא לכם לא רק צדק, אלא גם רחמים בשפע. אמן, אמן, אומר לכם: כל השומע את בשורת המלכות ומאמין בכך שהוא הינו בנו של האל, יזכה לחיי נצח; כבר כעת עוברים המאמינים מדין וממוות אל אור ולחיים. וקרבה ובאה השעה שאפילו אלו השוכנים מתחת למצבות ישמעו את קול התחייה מן המתים."

רבים מן המאזינים האמינו לבשורת המלכות. כמה מן החולים זכו להשראה כה רבה ולתחייה רוחנית כזאת שהובילה אותם להכריז כי נרפאו גם מתחלואי הגוף.

אדם אחד, אשר במשך שנים רבות היה מדוכא וסבל עד מאוד מדעתו הטרודה, שמח לשמע דברי ישוע, ואף כי הייתה זו שבת, הוא הרים את כסאו והלך מיד אל ביתו. אדם חולה זה המתין במשך שנים רבות למישהו שיעזור לו; הוא נפל קורבן לתחושת חוסר האונים העצמית שלו, עד כי מעולם הוא לא חשב על כך שעל-מנת להחלים, הוא פשוט צריך לעזור לעצמו – וזה בדיוק מה שהוא עשה כאשר הוא קם והלך אל ביתו.

אמר אז ישוע אל יוחנן: "בוא נלך לפני שראשי הכוהנים והסופרים יבואו וייעלבו מכך שדיברנו מילים של חיים אל החולים הללו." והם שבו למקדש והצטרפו אל חבריהם, ומשם יצאו כולם להעביר את הלילה בבית עניא. ואולם, יוחנן מעולם לא סיפר לשליחים האחרים על אודות הביקור הזה שלו ושל ישוע בברכת בית חסדא באותה שבת אחר-הצהריים.

4. חוק החיים

בערב של אותה שבת בבית עניא, בעוד שישוע, השנים-עשר וקבוצת מאמינים התקבצו מסביב למדורה בגנו של אלעזר, שאל נתנאל את ישוע את השאלה הבאה: "מאסטר, אף כי לימדת אותנו את הגרסה החיובית של חוק החיים הנושן, והנחית אותנו לנהוג באחרים כפי שנרצה שהם ינהגו בנו, אני לא מצליח להבין לגמרי כיצד נוכל לציית תמיד לזו ההנחיה. אתן כדוגמה אדם אחוז זימה, אשר מתבונן בחטא בבת הזוג המיועדת שלו. כיצד נוכל ללמד שאדם רשע כזה בכוונותיו, צריך לנהוג באחרים כפי שהיה רוצה שהיו נוהגים בו?"

כאשר שמע ישוע את שאלתו של נתנאל, הוא קפץ על רגליו, הצביע על השליח ואמר: "נתנאל, נתנאל! איזו צורת מחשבה עולה בלבך? האם לא קיבלת את השיעורים כמי שנוולד מן הרוח? האם לא תאזין לאמת כאיש חכם ובעל הבנה רוחנית? כשהתרעתי בכם לנהוג באחרים כפי שהייתם רוצים שינהגו בכם, התכוונתי לאנשים בעלי אידיאלים גבוהים, לא לכאלה אשר יתפתו לנסות ולעוות את אשר לימדתי על-מנת לקבל אישור לתמוך ברוע."

מסמך 147

כאשר סיים המאסטר את דבריו, עמד נתנאל ואמר: "אבל, מאסטר, אל תחשוב שאני תומך בפירוש כזה של הכלל. שאלתי את השאלה משום שאני משער שרבים אחרים עלולים להבין שלא כראוי את הציווי, וקיוויתי שתוכל להרחיב את הנחייתך ביחס לנושאים הללו." לאחר שנתנאל התיישב, המשיך ישוע בדבריו ואמר: "יודע אני היטב, נתנאל, כי אתה לא מעלה על דעתך לתמוך ברוע, אך אני מאוכזב מכך שלעיתים תכופות אינך מצליח לפרש את השיעורים הפשוטים שלי באופן רוחני, שיעורים שאני חייב ללמד בשפת בני האדם, ובאופן שבו נהוג לדבר. הבה ואלמד אתכם על רמות המשמעות השונות אשר מלוות את חוק החיים הזה, את הציווי 'ואהבת לרעיק כמוך' ואת אשר אתה חפץ שיעשו לך, כן תעשה להם:

1. "רמת הגוף. פירוש אנוכי ומלא-זימה שכזה מודגם היטב במקרה שתיארת בשאלתך.

2. "רמת הרגשות. הרמה הזו מצויה שלב אחד מעל לרמת הגוף, והיא מעידה על כך שהאדהה והרחמים מעצימים את הפירוש אשר נותן האדם לחוק החיים הזה.

3. "רמת הדעת. כאן נכנסים לפעולה ההיגיון ותבונת הניסיון. שיקול הדעת מכתוב כי ראוי לפרש את חוק החיים הזה בהתאם לאידיאלים הגבוה ביותר אשר ההערכה העצמית העמוקה מבטאת באצילות.

4. "רמת אהבה-של-אחוה. ברמה הגבוהה ביותר הזו מצויה רמת ההקדשה הזולתנית אשר בה אדם מקדיש את עצמו לרווחת רעיו. זה מישור גבוה יותר של שירות לחברה, אשר נעשה בלב שלם ונובע מן המודעות ההולכת וגוברת לאבהותו של האל, וההכרה באחוות האדם אשר נובעת ממנה; וכאן נוכל למצוא פירוש חדש ויפה הרבה יותר לחוק החיים הבסיסי הזה.

5. "הרמה המוסרית. ואז, כאשר תגיעו אל רמות פירוש פילוסופיות אמיתיות, כאשר תשיגו השגה אמיתית של הנכונות וחסר-הנכונות של הדברים, כאשר תבינו את טיבן הנצחי של מערכות היחסים האנושיות, או אז תתחילו להתייחס לסוגיה הזו של פירוש כפי שאדם שלישי בעל מחשבה גבוהה – אדם אידיאליסט, חכם וחסר-פניות – היה מפרש ומתייחס לבעיות ההסתגלות האישיות שלכם למצבים בחיים.

6. "הרמה הרוחנית. ולבסוף, אנחנו מגיעים לרמה הגבוהה מכולן, אל תובנת הרוח ולפירוש הרוחני, אשר גורם לנו לזהות בחוק החיים הזה את הציווי האלוהי לנהוג בכל בני האדם באופן שבו אנו סבורים שהאל היה נוהג בהם. זהו הינו האידיאל האוניברסאלי של מערכות היחסים האנושיות. זוהי גישתכם ביחס לכל בעיה אשר תעלה בעת שתשתוקקו יותר מכל לעשות תמיד את רצון האב. רצוני, אפוא, הוא שתנהגו בכל אדם כפי שאתם יודעים שהייתי אני נוהג כלפיו בנסיבות דומות."

שום-דבר ממה שאמר ישוע לשליחים עד לאותו רגע לא הדהים אותם יותר. והם המשיכו לשוחח ולהגות בדבריו של המאסטר גם הרבה אחרי שהוא עצמו פרש. ואף כי נתנאל התאושש לאיטו מן ההרגשה שישוע לא הבין את רוח השאלה אשר שאל, האחרים היו יותר מאסירי תודה על כך שחברם, השליח הפילוסופי, העז לשאול שאלה כה מעוררת מחשבה.

5. הביקור אצל שמעון הפרושי

אף-על-פי ששמעון לא נמנה עם חברי הסנהדרין היהודית, הוא היה פרושי ירושלמי רב השפעה. הוא היה מאמין-למחצה, ואף כי ניתן לבקרו על כך לחומרה, הוא העז להזמין את ישוע ואת עוזריו האישיים, פטרוס, יעקב ויוחנן, לסעוד עמו בחברותא בביתו. שמעון צפה במאסטר במשך זמן רב, והוא התרשם עד מאוד מתורתו, ואפילו עוד יותר מכך מאישיותו.

הפרושים האמידים נתנו צדקה במסירות, ולא היססו לעשות כן בציבור. לעתים הם אף יצאו בתקיעת חצוצרה לפני שנתנו צדקה לקבצן זה או אחר. כאשר הזמינו הפרושים אורחים רמי-מעלה לסעוד עמם, הם נהגו להשאיר את דלתות הבית פתוחות, ולאפשר לקבצני רחוב להיכנס, לעמוד מסביב ליד הקירות מאחורי כורסאות האורחים, וליהנות משאריות הארוחה שהשליכו אליהם האורחים.

בין אלו אשר נכנסו מן הרחוב באותו ערב, בביתו של שמעון, הייתה אישה ידועה לשמצה אשר לאחרונה החלה להאמין בחדשות הטובות של בשורת המלכות. אישה זו הייתה ידועה ברחבי ירושלים כולה, כמי שבעבר ניהלה בית בושת מדרגה גבוהה, אשר היה ממוקם בסמוך לחצר הגויים במקדש. לאחר שקיבלה על עצמה את תורתו של ישוע, היא סגרה את בית העסק הנקלה ושכנעה את מרבית העובדות לקבל את הבשורה ולשנות את דרכי חייהן; אף-על-פי-כן, הפרושים עדיין נידו אותה והיא חויבה ללכת בשיער פזור – סימן ההיכר לזונה. אישה בלתי-ידועה זו הביאה עמה בקבוקון גדול של משחת גוף מבושמת, נעמדה מאחורי ישוע וכאשר הוא נשען לאחור, החלה למשוח את רגליו בזמן הסעודה, לבכות לרגליו דמעות של הכרת תודה ולנגב אותן בשיער ראשה. כאשר היא סיימה למשוח את רגליו, היא המשיכה לבכות ולנשק את רגליו.

כאשר שמעון ראה את כל אלה, הוא חשב לעצמו: "אם אכן אדם זה היה נביא, הוא היה רואה מי היא ומהי האישה הזו, אשר נוגעת בו; הוא לבטח היה יודע גם שהיא חוטאת ידועה-לשמצה." וישוע, אשר ידע את אשר מתחולל במוחו של שמעון, דיבר אליו ואמר: "שמעון, ברצוני לומר לך דבר מה." ענה שמעון: "דבר, המורה." אז אמר ישוע: "מלווה כספים עשיר הלווה לשניים. אחד מהם היה חייב לו חמש-מאות דנריוס, ואילו האחר היה חייב לו חמישים. עתה, מכיוון שאיש מהם לא יכול היה לשלם לו חזרה, הוא מחל לשניהם על חובם. מה אתה חושב, שמעון, מי מהם אהב אותו יותר?" ענה שמעון, "אני חושב שזה שהוא מחל לו על חוב גדול יותר." ענה לו ישוע, "היטב אמרת." והוא הצביע לעבר האישה והמשיך: "שמעון, התבונן היטב באישה הזו. אני נכנסתי לביתך כאורח מוזמן, אך לא הצעת לי מים לרחוץ את רגליי. האישה אסירת התודה הזו רחצה את רגליי בדמעותיה וניגבה אותן בשערות ראשה. אתה לא נישקת אותי לשלום, אך אישה זו, מאז שנכנסה, לא הפסיקה לנשק את רגליי. אתה לא טרחת למשוח את ראשי בשמן, אך היא משחה את רגליי במשחות יקרות. ומה פשר כל אלה? פשוט שחטאיה נסלחו לה, ושזה גרם לה לאהוב הרבה. לעיתים, אלה שמקבלים אך מחילה מועטה אוהבים רק מעט." ובעודו פונה לאחור אל האישה, הוא נטל את ידה, הרים אותה ואמר: "אכן, התחרטת על חטאיך, והם נמחלו. אל תתייאשי מן היחס הבלתי-מתחשב של חבריך; לכי ושמיחי לך בשמחת מלכות שמים ובקירות שהיא מעניקה."

שמעון וחבריו לסעודה נדהמו אפילו יותר לשמע המילים האלה, והחלו להתלחש בינם לבין עצמם, "מיהו זה אשר מעז לסלוח על חטאים?" וכאשר שמע אותם ישוע מתלחשים, הוא נפנה לשלוח את האישה לדרכה ואמר, "לכי לשלום, אישה; אמונתך היא אשר הצילה אותך."

בעת שישוע וחבריו קמו לעזוב, נפנה ישוע אל שמעון ואמר: "יודע אני את לבך, שמעון. יודע אני איך אתה נקרע בין האמונה לספק, איך הפחד והגאווה טורדים את שלווהך; אך אני נושא תפילה שאתה תבחר באור, ושתחווה במעמדך שלך בחיים את אותן תמורות עצומות של דעת ורוח, אשר בשורת מלכות השמים כבר חוללה בלבה של האורחת הבלתי-רצויה והבלתי-מוזמנת שלך. ואנוכי מכריז בפניכם כי האב פתח את שערי מלכות השמים בפני כל אלו אשר יבקשו להיכנס באמונה, ושום אדם, או קבוצה, לא יוכלו לסגור אותם, אף לא בפני הפשוטה שבנשמות, או בפני הגדול שבחוטאים אשר בארץ, אם אלה יבקשו בתמימות להיכנס." ישוע, יחד עם פטרוס, יעקב ויוחנן, נפרדו מן המארח והלכו להצטרף אל יתר השליחים במחנה אשר בגן של גת שמנים.

באותו ערב נשא ישוע בפני השליחים דברים ביחס לערכו היחסי של המעמד ביחס לאל ולהתקדמות בהרקעה הנצחית אל פרדיס, דברים אשר נזכרו במשך זמן רב. אמר ישוע: "ילדי,

אם אכן קיים קשר חי ואמיתי בין הילד לבין האב, וודאי הוא שהילד יתקדם בהתמדה אל עבר האידיאלים של האב. אכן, בתחילה תהיה התקדמות הילד איטית, ויחד עם זאת בטוחה. לא מהירות התקדמותכם היא החשובה, אלא וודאותה. מה שתשיגו בפועל איננו חשוב כמו העובדה שאתם מתקדמים בכיוון של האל. מה שאתם הופכים להיות מדי יום ביומו, חשוב יותר עד לאי-שיעור ממה שהנכם היום.

"האישה הזו אשר עברה תמורה, ואשר חלק מכם ראה היום בביתו של שמעון, מצויה כעת ברמה נמוכה הרבה יותר מזו של שמעון וחבריו הטובים; אבל בעוד שהפרושים הללו עסוקים בהתקדמות כוזבת, משלים את עצמם ונעים במעגלים חסרי-משמעות של טקסים ושל תפילות, האישה הזו באמת ובתמים יצאה למסע הארוך ורב-המאורעות של החיפוש אחר האל, ואת הנתיב שלה לעבר השמים לא חוסמים הגאווה הרוחנית והסיפוק העצמי המוסרי. מבחינה אנושית, האישה הזו רחוקה הרבה יותר מן האל משמעון, אך הנשמה שלה מצויה במגמת התקדמות; היא מצויה בדרכה אל עבר מטרת הנצח. באישה הזו טמונות היום אפשרויות רוחניות כבירות לעתיד. ייתכן שחלק מכם אינכם מצויים כיום בפועל ברמות הגבוהות של נשמה ורוח, אך אתם מתקדמים מדי יום ביומו במעלה הדרך החיה, דרך האמונה, אל עבר האל. בכל אחד ואחד מכם טמונות אפשרויות כבירות לעתיד. מוטב להיות בעלי אמונה קטנה, אך חיה וצומחת, מאשר בעלי אינטלקט כביר, עמוס סיפורים מתים של חוכמת עולם אך נעדר אמונה רוחנית."

יחד עם זאת, ישוע הזהיר את שליחיו מפני טיפשותו של ילד האל אשר מתיימר לנצל את אהבת האב. הוא הכריז כי האב שבשמים איננו הורה רפה או נרפה, הוא איננו הורה אשר סובל בטיפשות את מעשי הילד, ואיננו מקל בחטא או סולח לעולם על חוסר-אחריות. הוא הזהיר את מאזיניו לבל יפרשו את תיאוריו את האב ויחשבו כי האל דומה לאותם הורים לא-חכמים, הורים סלחנים יתר-על-המידה הנמנים על הפוחזים אשר בארץ, הורים אשר תומכים בהידרדרותם המוסרית של ילדיהם המפוזרים, ובכך בוודאי תורמים ישירות לפשעיהם ולהידרדרותם. אמר ישוע: "אבי לא יסבול ולא יתמוך במעשי ילדיו ובמנהגים אשר מובילים להרס-עצמי ומחסלים כל סיכוי לצמיחה מוסרית והתקדמות רוחנית. בעיני האל, כל מנהגי החטא הללו הינם כתועבה."

בטרם עזבו ישוע ושליחיו את ירושלים בדרכם חזרה לכפר נחום, ישוע השתתף בסעודות ובפגישות פרטיות-למחצה רבות אחרות, הן עם אנשי המעמדות הגבוהים והן עם אנשי המעמדות הנמוכים, הן עם עשירי ירושלים והן עם ענייה. ואכן, רבים מהם הפכו למאמינים בבשורת המלכות והוטבלו לאחר מכן בידי אבנר ועמיתיו, אשר נותרו מאחור והמשיכו לקדם את ענייני המלכות בירושלים ובסביבותיה.

6. שבים אל כפר נחום

בשבוע האחרון של חודש אפריל, יצאו ישוע והשנים-עשר מן המטה שבבית עניא אשר ליד ירושלים, והחלו לעשות את דרכם חזרה אל כפר נחום דרך יריחו ועמק הירדן.

הכוהנים הראשיים ומנהיגי הדת של היהודים נפגשו בסתר פעמים רבות על-מנת להחליט כיצד לנהוג בישוע. כולם הסכימו כי נדרש לעצור אותו מלהמשיך וללמד, אך הם לא הצליחו להסכים כיצד. הם קיוו שהרשויות האזרחיות ייפטרו ממנו, כפי שהורדוס נפטר מיוחנן, אך הם גילו שהממונים הרומיים לא הוטרדו מן האופן שבו ישוע התנהל והטיפ. לפיכך, בפגישה שנערכה יום לפני שעזב ישוע לכפר נחום, הוחלט שהוא ייעצר באשמה דתית ויועמד לדין בפני הסנהדרין. לתכלית זו הוסמכה קבוצה סודית בת שישה מרגלים לעקוב אחר ישוע, לצפות במעשיו ולהאזין לדבריו. הקבוצה הזו התבקשה לשוב לירושלים ולדווח על כל הדברים הללו לאחר שיאספו מספיק ראיות לכך שהוא עבר על החוק וחילל את הקודש. ששת היהודים הללו הצטרפו ביריחו אל חבורת השליחים, אשר מנתה כשלושים החברים, והסתפחה למשפחת חסידי ישוע בתואנה

שהם ביקשו להפוך לתלמידים, ונצמדו אל הקבוצה עד לתחילת מסע ההטפה השני שלה בגליל; או אז, שבו שלושה מהם לירושלים על-מנת לדווח לכוהנים הראשיים ולסנהדרין.

פטרס הטיפ באוזני ההמונים אשר התקבצו במעבר הירדן, ולמחרת הם עלו במעלה הנהר לעבר חמתן. הם ביקשו להמשיך הישר אל כפר נחום, אך בשל ההמון שהתקבץ הם נותרו שם והטיפו, לימדו והטבילו במשך שלושה ימים. הם לא המשיכו בדרכם הביתה עד לבוקר יום השבת, הראשון בחודש מאי. המרגלים מירושלים היו בטוחים שהנה נמצאה להם האשמה הראשונה כנגד ישוע – חילול שבת – משום שלכאורה הוא התכוון לצאת לדרך בשבת. אך תקוותם נידונה לאכזבה, משום שממש לפני היציאה קרא ישוע לאנדראס והנחה אותו באוזני כולם לצעוד אך ורק כמרחק אשר על-פי הנהוג מותר לצעוד בשבת.

אך המרגלים לא נדרשו להמתין זמן רב בטרם מצאו הזדמנות להאשים את ישוע ואת עמיתיו בחילול שבת. עת חלפה החבורה בדרך צרה, אשר משני צדדיה התנודדו שיבולי חיטה בשלים כמטחוי יד, הושיטו כמה מן השליחים הרעבים את ידיהם, קטפו את הגרעינים ואכלו מהם. היה זה מנהג ההולכים בדרך לקטוף גרעיני חיטה למאכל בדרכם, ולכן לא היה במעשה כל דופי. אך המרגלים נתפשו למעשה כאמתלה לתקוף את ישוע. כאשר הם ראו את אנדראס ממולל את החיטה בידו, הם הלכו ושאלו אותו: "האם לא תדע שאסור לקטוף ולמולל את החיטה בשבת?" ענה להם אנדראס: "אך רעבים אנחנו ומוללנו רק די צרכינו; ממתי זהו חטא לאכול חיטה בשבת?" אך הפרושים השיבו: "אין איסור על אכילה, אך לקטוף ולמולל זהו חילול שבת; בוודאי המאסטר יאשר שכך הדבר." אמר אז אנדראס: "אך אם אין איסור לאכול את הגרעינים, וודאי שלעיסתם, אשר אותה תתיר, מהווה לא פחות עבודה מלמולל אותם ביד; למה אם כן תתעסקו בכאלה זוטות?" וכאשר אנדראס רמז לכך שהם עוסקים בזוטות, הם נעלבו, מיהרו אל ישוע, אשר דיבר עם מתי באותה שעה, ומחו בפניו. הם אמרו: "ראה, מאסטר, שליחך מחללים את השבת; הם קוטפים את גרעיני החיטה, ממוללים אותם בידיהם ואוכלים. בטוחים אנו שתאסור עליהם לעשות כן." ענה אז ישוע למאשימים: "אכן אתם חרדים למצוות, ואכן ראוי כי תזכרו ותשמרו על קדושת השבת; אך הלא קראתם את אֶשֶׁר עָשָׂה דָּוִד כְּאֶשֶׁר רָעַב הוּא וְאֶנְשָׁיו, אֲשֶׁר בָּא אֶל בֵּית הָאֱלֹהִים וַיֹּאכַל אֶת לֶחֶם הַפָּנִים אֲשֶׁר אֵינָנו מֵתִיר לוֹ וְלֶאֱנָשָׁיו לֶאֱכֹל, כִּי רַק לַכֹּהֲנִים לְבָדֶם? ודוד אף חילק מן הלחם הזה למלוויו. והלא קראתם בתורה כי בשבתות יחללו הכוהנים את השבת במקדש ואין להם עֶוֹן? והאם בטרם תשקע השמש לא אראה אתכם אוכלים מן הצידה אשר הבאתם? אנשיי הטובים, טוב אתם עושים בכך שתקנאו לשבת, אבל טוב מכך תעשו אם תדאגו לשלומם ולרווחתם של רעיהם. אני מכריז כי השבת נועדה לאדם, ולא האדם נועד לשבת. ואם אתם כאן עמנו ותסכיחו לדבריי, אכריז בפתיחות גם כי בן האדם הוא גם אֲדוֹן הַשַּׁבָּת."

הפרושים הוכו בתדהמה והתבלבלו ממילות התבונה והחוכמה שלו. ובמשך כל שאר היום הם נותרו שקטים ולא העזו לשאול כל דבר נוסף.

התנגדותו של ישוע למסורות ולשעבוד הטקסי של היהודים הייתה תמיד חיונית. היא התבטאה בדמות מה שעשה ובדמות מה שנתן לו תוקף. המאסטר לא בזבז זמן על התנגדויות שליליות. הוא לימד שכל היודע את האל יכול ליהנות מן החירות של החיים ללא האשליה העצמית של מתירנות החטא. אמר ישוע לשליחים: "אנשים, בורכתם אם האמת מאירה אתכם ואתם יודעים את אשר אתם עושים; אך אם לא תדעו את דרך האל, לא שפר עליכם המזל, וכבר נמצאתם כמפירי החוק."

7. בחזרה בכפר נחום

היה זה בסביבות צוהרי יום שני, ה-3 במאי, שישוע והשנים-עשר הגיעו לבית ציידה, שאליה הפליגו מטריכאה. הם הפליגו בסירה על-מנת להתחמק מכל אלו אשר נלוו אליהם. אך כבר למחרת היום, כולם, לרבות המרגלים מירושלים, מצאו את ישוע.

בערב יום שלישי, בעת שישוע ערך, כמנהגו, שיעור של שאלות ותשובות, אמר לו מנהיגם של ששת המרגלים: "היום שוחחתי עם אחד מתלמידיו של יוחנן אשר משתתף כעת בשיעור שלך, ולא הצלחנו להבין מדוע לעולם אינך מצווה על תלמידך לצום ולהתפלל כשם שאנחנו הפרושים צמים וכפי שציווה יוחנן על חסידיו." וישוע ענה, תוך שהוא מתייחס לדברים אשר אמר יוחנן: "איך יוכלו בני החפה לצום בעוד החתן עִמָּהֶם? כל ימי היות החתן עִמָּהֶם לא יוכלו לצום. הנה ימים באים וְלִקַּח מֵאֵתָם הַחֵתָן, וְאִזְּ צוּמוֹ וְיִתְפַּלְלוּ בַיָּמִים הָהֵם. אך טבעי שבני האור יתפללו, אך הצום איננו חלק מבשורת מלכות השמים. זכרו כי אין אדם תופר טלאי בד חדש על שמלה בלה, כי אם כן ינתק מליו החדש מן הבלה ויתרחב הקרע. ואין אדם נתן יין חדש בנאדות בלים, כי אם כן יבקע היין החדש את הנאדות והיין ישפך והנאדות יאבדו. החכם נותן יין חדש בנאדות חדשים. ומשום כך, בחוכמה נוהגים תלמידי, בכך שאינם משלבים יותר מדי מן הסדר הישן בבשורת המלכות החדשה. אתם, אשר איבדתם את מורכם, טוב תעשו אם תצומו מעת לעת. הצום הינו טוב וראוי בחוק אשר ציווה משה, אבל במלכות הקרבה יחוו בני האל חירות מכל פחד ואת שמחת רוח אלוה." תלמידיו של יוחנן ניחמו כאשר שמעו את הדברים האלה, ואילו הפרושים התבלבלו עוד יותר.

או אז המשיך המאסטר והזהיר את מאזיניו לבל יחשבו כי ראוי להחליף בתורה חדשה את כלל המסורות הנושנות. אמר ישוע: "את אשר הוא ישן ואף אמיתי, יש להותיר על כנו. וכך אף ראוי לדחות את שהוא חדש וכוזב. אך אִזְרו אומץ וקבלו את החדש אשר הוא אמיתי. זכרו את הכתוב: 'אל תיטוש חבר וותיק מפני חדש אשר אינו משתווה לו. חבר חדש, כיין חדש הוא; לכשיתישן, שתה ממנו בהנאה.'"

8. שמחת הטוב הרוחני

באותו לילה, הרבה לאחר שהמאזינים הרגילים פרשו, המשיך ישוע ללמד את שליחיו. הוא החל את השיעור המיוחד הזה בציטוט של הנביא ישעיהו:

"למה תצומו? למה תענו נפשותיכם ותמצאו חפץ בדיכוי ובאי הצדק? הן לריב ומצה תצומו, ולהכות באגרף רשע. לא תצומו כיום, להשמיע בפרום קולכם."

"הקצה יהיה צום אֲבִיחָרָהוּ - יום ענות אדם נפשו? הלכך כאגמן ראשו, ושק ואפר יציע? הלזה תקרא צום ויום רצון ליהוה? הלא זה, צום אֲבִיחָרָהוּ: פתח חרצבות רשע, התר אגדות מוטה, ושלח רצוצים חפשים, וכל מוטה תנתקו? הלא פרס לרעב לחמך, ועניים מרודים תביא בית? כי אֲרָאָה עָרִם וְכִסִּיתוּ."

"אז יבקע כשחר אורך, וארכתך מהרה תצמח. והלך לפניך צדקך, כבוד יהוה יאספך. אז תקרא ויהוה יענה; תשוע – ויאמר הנני. כל זאת יעשה אם תסיר מתוך מוטה, שלח אצבע ודבר און."

האב חפץ כי תפק לרעב נפשך, ונפש נענה תשביע; וזרח בחשך אורך, ואפלתך כצהרים. ונחך יהוה, תמיד, והשביע בצחצחות נפשך, ועצמתך יחליץ. והיית כגן רוה, וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. ובנו ממך חרבות עולם, מוסדי דור ודור תקומם; וקרא לך גדר פָּרֶץ, משבב נתיבות לשבת."

מסמך 147

ואז המשיך ישוע אל עומק הלילה ושטח באוזני שליחיו את האמת, כי אמונתם היא אשר תבטיח את מקומם במלכות, בהווה ובעתיד, ולא עינויי הנפש והצום. הוא האיץ בשליחים לחיות, לכל הפחות, על-פי האידיאלים של הנביאים אשר מקדם, והביע תקווה כי הם יצליחו להתקדם אפילו מעבר לאידיאלים של ישעיהו ושל הנביאים אשר קדמו לו. הוא סיים את דבריו באותו לילה באומרו: "לו תגדלו בחסד הודות לאמונה החיה אשר יודעת כעובדה כי אתם הנכם בני האל, ובו בזמן מכירה בכל אדם כאח."

היה זה אחרי השעה שתיים לפנות בוקר שישוע סיים את דבריו, וכל איש ואיש מתוכם פרש אל מקום משכבו.

טוריטוריה